

Rigsdagstidende.

1858. Forhandlingerne paa Landstinget. № 35.

Tiende Session.

25de Møde.

Mandagen den 15de Novbr.

(Forsfat.)

Drejer: Det er mig alene om Sagen selv at gjøre; hvad det for mig kommer an paa, det er, hvilket der tjener Sagen bedst: enten at vedtage et Forslag, hvorom man har den Visshed, at det ikke bliver til Lov, eller at henlægge det for Diebliffet med en Erklæring, som gaaer ud paa at vise, at Thinget lægger betydelig Vægt paa det Spørgsmaal, som Forslaget angaaer. Jeg er nu, som jeg allerede tidligere har antydet, kommen til den Formening, at Sagen er bedst tjent med foreløbigt at opgives med en saadan Udtalelse som den, der er bragt i Forslag, og jeg skal tilføje, at jeg ikke har kunnet Andet end blive bestyrket i denne Anskuelse, ved at bemærke den, som det forekommer mig, altfor uvenlige Stemning mod de nuværende Ministre, der har givet sig tilkjennde i de Uttringer, vi have hørt af den ærede 2de Landstingsmand for 2den Kreds (Frølund). Jeg skal altsaa nu stemme for Dagsordenen.

Frølund: Jeg kan ikke godt forlade det Thema, om den Omstændighed, at en Minister strax træder op ved 1ste Behandling, som den ærede Justitsminister gjorde forleden Dag, og siger: Det Forslag kunne vi ikke gaae ind paa — skulde være en afgjørende Grund for Landstinget til at tage Forslaget tilbage og lte stille; jeg kan forstaae, at det kunde gaae saaledes til i Rigsraadet, men jeg kan ikke forstaae, at det kan

blive Tilfældet her i Thinget. Jeg skal ogsaa oplyse — det kan ikke være de ærede Medlemmer ubekendt — hvad der tidligere er passeret i Folkethinget; der var en Minister, der traadte op paa lignende Maade imod et Lovforslag, da det var til 1ste og ogsaa til 2den Behandling; ved Forhandling med det nedsatte Udvalg kom man tilsidst til en ønskelig Enighed, og da de, der første Gang sluttede sig til Ministerens Udtalelse, nu toge Ordet inde i Salen, og gjorde opmærksom paa, at Regjeringen ikke kunde gaae ind derpaa, saa svarede Ministeren, at man søgte for sin Sags Stilling, saalænge man kunde, det var et Krigspuds; saaledes vare omtrent Ordene. Er dette nu et Krigspuds, eller er det virkelig Ministerens Mening, at han, naar Landstinget vedtager Lovforslaget ved 3die Behandling, vil sige Neidertil? Jeg anseer det blot som en foreløbig Trubsel, og i ethvert Tilfælde mener jeg, at naar Landstinget erkjender, at Loven er rigtig, saa er det ikke værd at lade sig binde af saadanne Udtalelser.

Kirk: Det er ikke med Hensyn til hvad den ærede sidste Valer omtalte, nemlig om Regjeringen vil anbefale Loven til Sanction, eller ikke, at jeg har udbedet mig Ordet; men blot for at motivere min Stemme. Jeg vil stemme for den motiverede Dagsorden, og jeg stemmer gjerne for den, blot fordi jeg troer, at vi af finansielle Hensyn maae tage i Betragtning hver Skilling, vi skræve os. Rigsdagen har været villig til at sanctionere store Summer til kostbare Anlæg, vi have sanctioneret Garantier til Jernbaner, vi have bevilget Penge til forbedrede Betanlæg, fort-